

A Győri Ítéltábla

Mf.V.30.044/2020/7/I.szám

A Győri Ítéltábla dr. Botka Gábor (Helység2/4,.) ügyvéd által képviselt **felperes** (Helység2/4,.) felperesnek a Pál és Kozma Ügyvédi Iroda (Helység5,.) által képviselt **Bt1.** (cím1.) alperes ellen a Dr. Karczub Péter (Helység6,.) ügyvéd által képviselt **Zrt2.** (cím3.) beavatkozása mellett kártérítés megfizetése iránt a Székesfehérvári Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság előtt folyamatba tett perében Helység2/4-ott, 2019.május 14.napján 3.M.76/2017/71.sorszám alatt hozott ítélet ellen az alperes részéről 74.sorszám, az alperesi beavatkozó részéről 75.sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, a megfellebbezett rendelkezéseit részben megváltoztatja, a felperest megillető sérelemdíj összegét 3.000.000 (hárommillió) forintra, a felperest megillető elsőfokú perköltség összegét 25.000 (huszonötezer) forintra leszállítja, és mellőzi a beavatkozót terhelő perköltség fizetési kötelezettséget.

Az ítéltábla kötelezi az alperest, hogy külön felhívásra a Székesfehérvári Törvényszék Gazdasági Hivatala részére fizessen meg 109.450 (egyszázkilencezer-négyszázötven) forint elsőfokú állam által előlegezett költséget, és további 89.550 (nyolcvankilencezer-ötszázötven) forint elsőfokú állam által előlegezett költség az állam terhén marad.

Az ítéltábla kötelezi az alperest, hogy külön felhívásra az állam javára fizessen meg 180.000 (egyszáznyolcvanezer) forint feljegyzett elsőfokú eljárási illetéket, a továbbá a felperest terhelő 150.000 (egyszázötvenezer) forint feljegyzett elsőfokú eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítéltábla kötelezi az alperest, hogy külön felhívásra az állam javára fizessen meg 240.000 (kettőszáznegyvenezer) forint feljegyzett fellebbezési illetéket, a felperest terhelő 160.000 (egyszázhatvanezer) forint feljegyzett fellebbezési illeték az állam terhén marad.

Az ítéltábla kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 25.000 (huszonötezer) forint másodfokú perköltséget.

Felek egyéb költségeiket maguk viselik.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s :

[1] A másodfokú bíróság által irányadónak elfogadott tényállás szerint a felperes 2015. augusztusától az alperes munkavállalója volt, és a Helység2/4-i logisztikai központban raktári dolgozó munkakörben tevékenykedett.

A per elbírálása szempontjából releváns időszakban a raktárban karbantartási műveletek folytak, emiatt a fényviszonyok nem voltak megfelelőek. Az alperesnél érvényben lévő – a targoncakezelők éves munkavédelmi oktatási anyagát is képező - leírás szerint a targoncahasználat befejezése előtt olyan helyet kell választani a parkoláshoz, ahol a leállított gép nem akadályozza a biztonságos közlekedést, és a parkoló targonca villáit teljesen le kell engedni.

[2] A felperes 2016. július 1-én éjszaka, a műszak befejezését megelőzően balesetet szenvedett oly módon, hogy a munkája végeztével a targoncával a töltő helyre kívánt beállni, amelynek során egy másik targonca le nem eresztett villájának ütközött. A baleset amiatt következett be, hogy a raktárban uralkodó rossz látási viszonyok miatt a felperes nem vette észre a parkolóhelyen álló, és szabálytalan módon le nem eresztett villájú másik targoncát, és ezért azzal ütközött.

Az alperes a balesetet a 185/2016. számú határozatában üzemi balesetnek ismerte el.

[3] A baleset következtében a felperes a jobb bokájának belső és hátsó részén összenyomatásos lágyrész sérülést szenvedett, amellyel összefüggésben – a perben beszerzett, az NSZKK Helység1-i Intézete által készített igazságügyi orvosszakértői vélemény értelmében - 16 %-os mértékű egészségkárosodás következett be, amelynek fennállása 2018. október 2.napjától véleményezhető.

Az elvégzett műtéti beavatkozások ellenére a felperesnél krónikus fájdalom szindróma alakult ki, amelyhez hangulat- és szorongásos zavar is társult. Ezen állapot fenntartásához a felperes személyiség szerkezete és beállítódása is hozzájárul. Ez 9 %-os rész-egészségkárosodást eredményezett. Az eljáró szakértők szerint azonban megfelelő pszichoterápiás kezelés mellett a felperes pszichés állapotában javulás várható, ezáltal a krónikus fájdalom szindróma enyhülésére lehet számítani.

A jobb saroktájék repesztett sérülése utáni állapotban az oldalsó talpi ideg műtéti átmetszésére kényszerültek, emiatt a jobb láb érzészavara jött létre, amely a járástávolságot csökkentti és a lépcsőn járás nehezítettéget okozza, ez 5 % rész-egészségkárosodást eredményezett.

A jobb boka enyhe mozgásbeszűkülése további 2 % rész-egészségkárosodást okozott. Az eljáró szakértők megállapították, hogy a jobb alsó végtag korlátozott terhelhetősége miatt a – szobafestő-mázoló végzettségű - felperes számára a tartós állással, járással, terhek emelésével járó munka nem javasolt.

A felperes a balesetet viszonylag fiatalon, 36 éves korában szenvedte el.

[4] **A felperes a kereseti kérelmében 5.500.000 forint sérelemdíj megfizetésére kérte kötelezni az alperest. A kereseti kérelme jogalapjaként az Alaptörvény XX. cikkét és a munka törvénykönyvéről szóló 2012.évi I.törvény (Mt.) 166.§. (1) bekezdését és jelölte meg.**

[5] Arra hivatkozott, hogy a munkahelyi baleset következtében az életvitele teljesen megváltozott, életminősége jelentősen romlott. Folyamatos fájdalmat él meg, mankóval tud csak közlekedni, a túrázásról, biciklizésről, sporttevékenységről le kell mondania. Részben a mozgással járó szabadidős tevékenységei elmaradása miatt, részben a fájdalom okozta pszichés terhelés miatt türelmetlenné vált, emiatt a családi és baráti kapcsolatai is beszűkültek. A mozgáskorlátozottságát, a másokra való rászorultságát hátrányosan éli meg.

[6] Az eredeti munkakörében, azaz szobafestő mázolóként elhelyezkedni nem tud, az alsó végtagok terhelésével járó munkát nem végezhet, ezáltal munkavállalási lehetőségei is beszűkültek.

[7] Az alperes és az alperesi beavatkozó ellenkérelme is a kereset elutasítására irányult arra hivatkozással, hogy a felperes saját felróható magatartásával összefüggő kárai megtérítésére nem tarthat igényt.

A felperes nem járt el kellő körültekintéssel, ezért nem észlelte a másik gép le nem eresztett villáját, valamint a felperes elmulasztotta a munkáltatója felé jelezni a biztonságos munkavégzéshez szükséges világítás hiányosságait.

A felperes a kártérítési igényének megalapozottsága esetén is kármegosztásnak volna helye, és az alperes legfeljebb 70 %-os mértékben kötelezhető a felperest ért károk megtérítésére.

[8] Az elsőfokú bíróság a 74.számú végzésével kijavított 71.számú ítéletében kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek sérelemdíj jogcímén 5.000.000 forintot, 140.000 forint perköltséget, továbbá az államnak az adóhatóság felhívására 300.000 forint illetéket, valamint a Székesfehérvári Törvényszék Gazdasági Hivatal felhívására 130.000 forint állam által előlegezett költséget, és további 69.000 forint állam által előlegezett költséget.

Kötelezte a beavatkozót, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 40.000 forint perköltséget.

Ezt meghaladóan a kereseti kérelmet elutasította.

[9] Az elsőfokú bíróság abból indult ki, hogy az alperes maga sem vitatta, hogy a baleset a felperes munkaviszonyával összefüggésben következett be, mivel őt munkaidőben, munkavégzés közben érte a sérülés.

Az Mt. 166. § (1) bekezdése alapján leszögezte, hogy a munkáltató felelőssége a munkavállalója balesetért objektív jellegű, a munkaviszony fennállta önmagában megalapozza a munkáltató balesetért való kárfelelősségét.

[10] Az alperesnek az Mt. 167. § (2) bekezdésére alapított védekezésére tekintettel az elsőfokú bíróság vizsgálta, hogy a baleset bekövetkeztében a felperes magatartása közrehatott-e, azaz a baleset visszavezethető-e arra, hogy a felperes a figyelmetlensége miatt, a kellő körültekintés hiányában nem észlelte az ott parkoló targonca felemelt állapotban lévő villáját.

[11] Az elsőfokú bíróság e körben kifejtette, hogy az Mt. 51. § (4) bekezdése értelmében elsődlegesen a munkáltató feladata, hogy felmérje, biztosítsa, és rendszeresen ellenőrizze az egészséget nem veszélyeztető, biztonságos munkavégzés feltételeit.

A munkáltató kötelezettsége annak felmérése, hogy a targoncák tárolására hivatott raktárban megfelelőek-e a körülmények (fényviszonyok) ahhoz, hogy a munkavállaló a targoncával akadálymentesen a töltőhelyre beállhasson. Másrészt munkáltatói szabályszegésként értékelendő az alperes másik munkavállalójának kötelezettségszegése, vagyis az a körülmény, hogy az előírások ellenére a töltőhelyen már parkoló targonca villája nem volt leengedve,

Az Mt. 54. § (2) bekezdése ugyan lehetővé teszi a munkavállaló számára, hogy megtagadja a munkavégzést, amennyiben annak teljesítése testi épségét, vagy egészségét súlyosan veszélyezteti, jelen esetben azonban a felperes nem számíthatott arra, hogy egyrészt a parkoló targonca villája felemelt állapotban van, másrészt pedig azt a bizonyítottan rossz látási viszonyok miatt nem is észlelhette.

A fentiekre tekintettel a bíróság megállapította, hogy a felperes nem hatott közre vétken a baleset bekövetkeztében, az Mt. 166. § (1) bekezdése értelmében az alperest teljes körű kártérítési felelősség terheli.

[12] A sérelemdíj összegének mérlegelése során az elsőfokú bíróság az aggálytalannak tekintett orvosszakértői vélemény megállapításait vette alapul.

Kitért arra, hogy a felperes a szakértői véleményt azért ítélte aggályosnak és hiányosnak, mivel - állítása szerint - a perben kirendelt szakértők nem vették figyelembe a Szakértői Bizottság 2018. július 17. napján készült I. szakvéleményét, amely kitért arra is, hogy a felperesnél súlyos depresszió, poszttraumás stresszszavar, valamint féloldali petyhüdt bénulás is jelentkezett. Ennek eredményeként a felperes össz-szervezeti egészségkárosodása 30 %, amelynek 24 %-a tekinthető baleseti eredetűnek.

Az elsőfokú bíróság egyrészt leszögezte, hogy a felperes a Szakértői Bizottság I. szakvéleményének benyújtásával elkésett figyelemmel arra, hogy az már a perben kirendelt szakértők véleményének elkészültekor is rendelkezésre állt.

Másrészt az elsőfokú bíróság - az elkészttség ellenére - a kirendelt szakértőket nyilatkoztatta a Szakértői Bizottság I.szakvéleményében írtakra, akik azonban arra az álláspontra jutottak, hogy a poszttraumás stresszszavar, a féloldali petyhüdt bénulás és a pszichotikus tünetekkel járó depressziós betegség fennállta a felperesnél nem diagnosztizálható.

A fennálló legjelentősebb problémát a krónikus fájdalom szindróma jelenti, amelynek szakszerű kezelése a felperes állapotának érdemi javulását eredményezheti.

[13] A szakértői megállapításokból kiindulva az elsőfokú bíróság a Polgári törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2:52. § (1), (2) és (3) bekezdései alapján a felperes javára megállapítható sérelemdíj összegét 5.000.0000,- Ft összegben határozta meg.

A törvényszék értékelte, hogy a felperes – a tényállásban írt mértékű - maradandó egészségkárosodást szenvedett, emiatt a képesítésének megfelelő munkakörben már nem tud dolgozni, illetve a munkavállalási lehetőségei az alsó végtag terhelhetőségének csökkenése miatt korlátozottak. Mérlegelte, hogy a felperes családalapítás előtt állt, a baleset viszonylag fiatal életkorban, az egzisztenciájának megteremtése időszakában érte. A törvényszék tekintettel volt arra is, hogy a felperes a járáshoz mankóra szorul, a balesete fizikai következményeit pszichésen rosszul éli meg. Emiatt a családi és társasági kapcsolatai beszűkültek, a szabadidős tevékenységeit pedig részben nem tudja folytatni.

A bíróság azonban figyelembe vette azt is, hogy a felperes állapotát leginkább elnehezítő krónikus fájdalom szindróma a megfelelő pszichoterápiás kezelés mellett jó eséllyel enyhíthető.

[14] Az alperes a fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a felperes keresetének elutasítását kérte.

Fenntartotta az elsőfokú eljárásban előadott azon másodlagos kérelmét is, hogy a bíróság legfeljebb a károk 70%-a megtérítésére kötelezze az alperest.

Hivatkozott a munkavédelemről szóló 1993. évi CXIII. törvény (Mvt.) 60. § (1) bekezdésére, amely előírja, hogy „a munkavállaló köteles... a munkáját úgy végezni, hogy ez saját vagy más egészségét és testi épségét ne veszélyeztesse”, köteles „a rendelkezésére bocsátott munkaeszköz biztonságos állapotáról a tőle elvárható módon meggyőződni”, és köteles „a veszélyt jelentő rendellenességről a munkáltatót azonnal tájékoztatni”. Felhívta az Mt. 52. §-t amely előírja, hogy a munkavállaló a munkáját kellő gondossággal és körültekintéssel köteles végezni. A felperes azzal, hogy a raktárban uralkodó rossz látási viszonyokról nem tájékoztatta a vezetőjét, és a megvilágítás hiányosságai ellenére is megkezdte ott a munkavégzést a fenti törvényi rendelkezéseket megsértette.

A felperes munkavállalói együttműködési kötelezettsége arra is kiterjed, hogy amennyiben a munkavégzése során szabálytalanságot észlel, vagy úgy ítéli meg, hogy munkáltatója őt szabálytalan munkavégzésre utasítja, akkor a munkavégzést meg kell tagadnia.

[15] Eltúlzottnak tartotta a felperes javára megítélt sérelemdíj összegét is.

[16] Nem elfogadható a felperes „viszonylag fiatal” életkorára való hivatkozás, ugyanis sem a fiatal, sem az idősebb emberek élete, életminősége nem hasonlítható össze, azok egyenértékűek.

Az sem alapozza meg a magasabb összegű sérelemdíjat, hogy a felperes korábban alkalmanként, - adózás nélkül - szobafestő munkákat vállalt, amelytől a baleset következtében elesett.

Nem eredményezhet magasabb összegű sérelemdíjat az a körülmény sem, hogy a felperes családalapítás előtt állt figyelemmel arra is, hogy a felperest a baleset utáni állapota sem akadályozza a családalapításban. Mind a baleset előtt, mind utána élettársi kapcsolatban élt.

Az elsőfokú bíróság nem értékelte kellő súllyal, hogy a felperes egészségkárosodásának jelentős részét kitevő pszichés megbetegedés jó eséllyel gyógyítható, és értékelni szükséges azt is, hogy a javuláshoz szükséges terápiában a felperes nem vesz részt. A felperes balesetet követően kialakult pszichés állapota jelentős részben a saját személyiségszerkezetének és beállítódásának következménye.

[17] A perben beszerzett orvos-, illetve pszichiáter szakértői vélemény alapján nem foglалható állás abban a kérdésben, hogy a felperes elhelyezkedési lehetőségei milyen módon szűkültek be, ez utóbbi érv a sérelemdíj magas összegét nem támaszthatja alá.

Kitért arra is az alperes, hogy a perben nem állnak rendelkezésre tényszerű bizonyítékok annak igazolására, illetve a tanúvallomások sem támasztják alá, hogy a felperes szabadidős tevékenységei, illetve társas kapcsolatai miként szűkültek be.

[18] Az alperesi beavatkozó a fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a megállapított sérelemdíj összegének 2 millió forintra történő leszállítását kérte az alperesi érveléssel lényegileg azonos indokok alapján.

Kiemelte, hogy a felperes egészségi állapota nem végállapot, azon a további pszichológiai kezelések jelentősen javíthatnak.

A felperest sújtó maradványtünetek, azaz az érzéskiesés, a mozgásbeszűkülés illetve a járás nehezítettség miatt bekövetkezett, összesen 7% munkaképesség csökkenés nem áll arányban a sérelemdíj megítélt összegével, az egyéb felsorolt hátrányok pedig kiküszöbölhetők.

[19] Indítványozta a terhére megállapított elsőfokú perköltség fizetési kötelezettség mellőzését azzal az indokkal, hogy a perköltség viselésére a beavatkozó csak az abban esetben kötelezhető közvetlenül, amennyiben a beavatkozása miatt merül fel többletköltsége az ellenérdekű peres félnek.

[20] A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult.

[21] **Az alperes és az alperesi beavatkozó fellebbezései részben megalapozottak.**

[22] A törvényszék ítéletét a fellebbezési kérelmek és az ellenkérelem korlátai között felülvizsgálva (1952: III.tv. rPp.253. § (3) bekezdés) az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a szükséges körben lefolytatta, és a megalapozott tényállásból – a jogalap körében - helytálló jogi következtetést levonva foglalt állást akként, hogy az alperes teljes kártérítési felelősséggel tartozik a felperest a munkaviszonyával összefüggésben ért károkért, helytelenül mérlegelte azonban a felperest megillető sérelemdíj összegét.

[23] A törvényszék által a kereseti kérelem jogalapja körében kifejtett indokokkal az ítéltábla egyetértett.

Osztotta a törvényszék azon álláspontját, a felperest munkavédelmi szabályszegés, mulasztás – az elsőfokú ítéletben kifejtettek szerint – nem terheli, nem állapítható meg a felperes vétkes közrehatása a baleset bekövetkeztében, és az alperes mentesülését megalapozó, az Mt.167. § (2) bekezdésében írt feltétel nem igazolható.

A raktárban uralkodó rossz látási viszonyok között nem volt elvárható a felperestől, hogy a másik targonca le nem eresztett villáját észlelje. A baleset bekövetkeztében közrejátszó okok mindegyike, azaz a megvilágítatlanság, valamint a másik targonca szabálytalan parkolása is a munkáltató terhén értékelendő körülmény.

Ezért az alperes teljes kárfelelőssége az Mt.166. § (1) bekezdése alapján fennáll.

[24] Az elsőfokú bíróság által meghatározott sérelemdíj összegét azonban az ítéltábla eltúlzottnak ítélte, és a rPp.206. § (1) bekezdése értelmében a rendelkezésre álló bizonyítékok, valamint - az elsőfokú bíróság által is számba vett - szempontok felülmérlegelésével a felperest ért személyiségi jogi sérelem reparációjához szükséges és egyben elegendő sérelemdíj összegét 3.000.000 forintban határozta meg. (Ptk.2:52. § (1) (2) (3) bekezdés)

[25] Az elsőfokú bíróság helyesen indult ki abból, hogy az aggálytalan orvosszakértői vélemény a felperes üzemi baleseti eredetű egészségkárosodását 16 %-ban állapította meg, amely kétségtelenül a fizikai jellegű munkavállalási lehetőségek beszűkülését, és az életvitel negatív irányú változását eredményezi a felperes teljes várható további élettartamát érintően.

Ez a körülmény a felperes sérelemdíj iránti igényét az alperesi beavatkozó által a fellebbezésében elismert 2.000.000. forintnál magasabb összegben teszi megalapozottá.

[26] Az elsőfokú bíróság által meghatározott összegű sérelemdíj csökkentését indokolja azonban az, hogy a felperes 16 % mértékű össz-egészségkárosodásából 7 % vezethető vissza a bokasérülés fizikális következményeire, vagyis az érzészavarra, a bokaizületi beszűkülésre és a járásnehezítettségre. Jelentősége van tehát annak, hogy a felperes egészségkárosodása ezen 7 %-os mértékben tekinthető véglegesnek.

Nem hagyható figyelmen kívül az sem, hogy az egészségkárosodást nagyobb részben (9%) okozó krónikus fájdalomszindróma részben a felperes személyiségszerkezetének, egyéni beállítódásának tudható be. A másodfokú bíróság súllyal vette figyelembe, hogy a krónikus fájdalom szindróma pszichés tünetei szakszerű pszichoterápiás kezeléssel javíthatók, ezért a felperes 16 %-os össz-egészségkárosodásának mértéke is csökkenthető.

Az állapotjavulás reális esélye pedig a sérelemdíj leszállítását indokolja.

[27] A másodfokú bíróság – a fentiek mellett - értékelte, hogy az alsó végtagok terhelhetőségének csökkenése miatt a felperes szobafestő-mázoló végzettségének megfelelő, illetve állással, járással összefüggő fizikai munkakört betölteni nem tud, amely körülmény a sérelemdíj iránti igényét megalapozza, ugyanakkor az ítéltábla – a törvényszék értékelésénél - nagyobb súllyal vette figyelembe, hogy mindezen egészségkárosodás munkaképtelenséget nem okoz, a felperes az alsó végtag terhelését nem okozó fizikai munkát (pl. portás), adminisztratív munkát, illetve – a továbbképzése esetén - szellemi munkát továbbra is végezni tud.

A sérelemdíj csökkentését indokolja az is, hogy a felperes által gyakorolható a szabadidős tevékenységek csak a tartós járást, állást igénylő körben korlátozottak, azonban - az általa korábban is kedvelt - informatikától nincs elzárva, és a szokásos szabadidős tevékenységek jelentős része (színház, mozi, olvasás, baráti összejövetelek stb.) továbbra is nyitva állnak előtte.

A törvényszék által megállapított összeg leszállítása mellett szól az is, hogy a felperest az egészségkárosodása mértéke és típusa sem a családalapítástól, sem a baráti, rokoni kapcsolatai ápolásától nem zárja el.

[28] Az ítéltábla tekintettel volt arra is, hogy a felperes várható életkorára, élettartamára figyelemmel huzamosabb időt kell egészségkárosodásával és az abból eredő, az életvitelét korlátozó hátrányokkal együtt élnie.

A fenti körülmények együttes figyelembe vételével – tekintettel az állapotjavulás lehetőségére, továbbá arra, hogy a felperes számos munkakör betöltésétől és a szabadidős tevékenységek jelentős részétől, és a családalapítástól sincs elzárva - a másodfokú bíróság a sérelemdíj mértékét a rendelkező részben írt összegben ítélte megalapozottnak.

[29] A fentiekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp.253. § (2) bekezdése értelmében a rendelkező részben foglaltak szerint megváltoztatta.

[30] Az ítéltábla a perköltségviselésről a pernyertesség-pervesztesség arányában a rPp.81.§. (1) bekezdés alapján döntött. Az ügyvédi munkadíj összegét a 32/2003. (VIII.22.) IMr. alapján határozta meg.

A fellebbezések részben eredményre vezettek, ezért az elsőfokú eljárásban a felperes 55 %-ban, a másodfokú eljárásban pedig 60%-ban lett pernyertes.

A feljegyzett összesen 330.000 forint elsőfokú eljárási illetékből az alperes 180.000 forintot köteles megfizetni az államnak felhívásra, míg a felperesre eső 150.000 forint eljárási illeték a munkavállalói költségkedvezményre tekintettel (rPp.358/B. §. 73/2009.IRM r. 1.§.) az állam terhén marad (6/1986. (VI.26.) IMr. 13-14.§.).

A pernyertesség pervesztesség arányában kötelesek viselni a felek az elsőfokú eljárásban felmerült állam által előlegezett költséget (szakértői díjat), így az alperes 109.450 forint állam javára való megfizetésére köteles, míg a felperesre eső 89.550 forint elsőfokú állam által előlegezett költség az állam terhén marad.

[31] A másodfokú eljárásban a feljegyzett 400.000 forint fellebbezési illetékből az alperes 240.000 forint illeték állam javára való megfizetésére köteles, míg a 160.000 forint felperesre eső fellebbezési illeték az állam terhén marad.

A felperes nagyobb arányú pernyertességére tekintettel az alperes által a rPp.81. § (1) bekezdése alapján viselendő ügyvédi munkadíjból álló első- és másodfokú perköltség összegét az ítéltábla a 32/2003/VIII.22./IM. rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja és (5)-(6) bekezdései alapján állapította meg.

[32] Figyelemmel arra, hogy a beavatkozó eljárásával összefüggésben a felperesnek többletköltsége nem keletkezett, ezért az ítéltábla – az alperesi beavatkozó fellebbezésének e körben helyt adva – az alperesi beavatkozóval szemben megállapított perköltség viselési kötelezettséget a rPp. 83.§. (1) bekezdés alapján mellőzte.

Győr, 2020.november 24.

Dr.Bartus Erika sk.
sk.

Dr.Sarmon Hedvig sk.

Dr.Drescher Katalin

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

